

9 § Svar på interpellation 2006/07:384 om svenska jägares möjlighet till småviltsjakt i fjällvärlden

Anf. 33 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Herr talman! Krister Hammarbergh har frågat mig om jag avser att vidta åtgärder som kan underlätta en reglering av småviltsjakten ovanför odlingsgränsen så att utländska jägares rätt till det svenska viltet kan begränsas.

I rennäringslagstiftningen finns bestämmelser om upplåtelse av jakt på statens mark ovanför odlingsgränsen. För att upplåtelse ska få ske krävs att någon olägenhet av betydelse inte uppkommer för rennäringen, att det kan ske utan besvärande intrång i samebymedlems rätt till jakt, att upplåtelsen är förenlig med god viltvård och att jakten inte inverkar menligt på miljön, turismen eller andra intressen. I jaktlagstiftningen finns vidare bestämmelser om att jakten ska anpassas efter tillgången på vilt, att jakten ska bedrivas så att viltet inte utsätts för onödigt lidande och så att människor och egendom inte utsätts för fara.

Dessa bestämmelser gör det nödvändigt att vid behov kunna begränsa antalet jägare vad gäller tid och plats för jakten. Efterfrågan på ripjakt är som störst de första två veckorna efter jaktpremiären den 25 augusti. När upplåtelsesystemet infördes 1993 var jakten öppen för alla oavsett bosättningsort. Regleringen skedde i stället genom att antalet jaktkort inom vissa populära och lättillgängliga områden begränsades. Det skedde även avlysning av jakten i områden med högt jakttryck. Efterhand visade utländska jägare ett allt större intresse för den svenska fjälljakten. Regeringen valde då att från jaktsäsongen 1998 införa möjligheten att begränsa antalet jägare baserat på bosättningen. Detta skedde genom en ändring i 3 § rennäringsförordningen (1993:384) så att en egentlig skyldighet för länsstyrelsen att upplåta småviltsjakt bara föreligger för den som är folkbokförd i Sverige.

Bakgrunden till Krister Hammarberghs interpellation är att Kommerskollegium efter anmälan från turistföretag ifrågasatt om bestämmelsen i rennäringsförordningen, Jordbruksverkets föreskrifter och Länsstyrelsens i Norrbottens län beslut om småviltsjakt är förenliga med Romfördragets bestämmelser om den fria rörligheten för tjänster.

Kommerskollegium anser i en utredning att bestämmelsen i 3 § rennäringsförordningen om att rätt till småviltsjakt ska upplåtas till den som är fast bosatt i Sverige liksom Jordbruksverkets föreskrifter om småviltsjakten uppställer indirekt diskriminerande hinder för den fria rörligheten för tjänster som kan stå i strid med artikel 49 i EG-fördraget. För att inte strida mot artikel 49 måste kravet på fast bosättning enligt kollegiet kunna motiveras med hänsyn till ett tvingande allmänintresse, bedömas vara nödvändigt för att uppnå detta skyddssyfte och därutöver uppfylla kraven enligt proportionalitetsprincipen.

Inom Regeringskansliet har det gjorts en grundlig analys av Kommerskollegiums yttrande vad gäller 3 § rennäringsförordningen och dess förenlighet med såväl artikel 12 om förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet som artikel 49 i EG-fördraget. I analysen konstateras att bestämmelsen indirekt kan anses strida mot fördraget. Förordningen ändrades därför förra veckan så att begränsningen av upplåtelseskyldigheten till den som är folkbokförd i Sverige togs bort.

I analysen görs även den bedömningen att ortsbefolkningens möjligheter att jaga på den aktuella marken är av regionalpolitisk betydelse. Därigenom finns det möjligheter att särskilt tillgodose ortsbefolkningens behov av småviltsjakt. Regeringen uppdrog den 21 december 2006 åt Statens jordbruksverk att efter samråd med Länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län samt Fjälldelegationen inför höstens jaktsäsong göra en

översyn av och vid behov vidta de åtgärder som behövs för att verkets föreskrifter om upplåtelse av rätt till småviltsjakt och fiske på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen ska stå i överensstämmelse med EG-rätten. Vid den översynen ska så långt det är möjligt inom EG-fördragets ram Ortsbefolkningens intresse beaktas.

Jag har slutligen för avsikt att föreslå regeringen att Statens Jordbruksverk ges i uppdrag att tillsammans med berörda myndigheter och organisationer följa vad ändringen innebär för jakttrycket och därmed risk för ökad belastning på biotoperna, viltstammarna, ökad störning för rennäringen och inte minst förutsättningarna för den öppna fjälljakten. Det faller sig naturligt att verket även analyserar hur man inom EU-fördragets ram kan erbjuda så många svenska jägare som möjligt tillfälle till småviltsjakt i fjällen.

Det pågår således ett arbete med att hitta lösningar som så långt möjligt kan tillgodose de svenska jägarnas efterfrågan på småviltsjakt.

Anf. 34 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Herr talman! Jag ber att få tacka statsrådet för svaret. Jag har debatterat de här frågorna tidigare i kammaren. Jag tycker att det är trevligt att den här gången möta en jaktintresserad jordbruksminister.

Vi har hamnat i en situation som innebär mycket debatt. Det är en besvärlig situation. Det är inte bara av lokalt utan även nationellt intresse. Det är en fråga som vi knappast debatterade i valrörelsen utan den har egentligen bara kommit till på grund av att någon har synat en dålig förordning.

Det är naturligtvis en besvärlig situation för våra naturresurser, för befolkningen och för regeringen.

Bakgrunden är, som sagt, den småviltsjaksreform som den borgerliga regeringen Bildt införde 1993. Vad som egentligen har skapat problemen är den kompletterande förordning som den socialdemokratiska regeringen antog 1997 med den paragraf i rennäringförordningen som nu försvinner. Den borde egentligen ha skrivits på annat sätt.

Jag delar definitivt ministerns uppfattning att det alltid innebär ett risktagande att gå in i en EG-domstol, hur goda argument man än har. Risken för att Sverige som nation tappar rådigheten att utforma regler på det sätt som vi vill ha är betydande. Det är därför viktigt att vi behåller initiativet i den här tuffa situationen. Där tycker jag att regeringen gör rätt.

Samtidigt är det ett problem som befolkningen tecknar upp på ett korrekt sätt i de norra länen. Det gäller även jaktintresserade från andra delar av landet – det är många – som deltar i och har nytta av småviltsjakten.

Situationen är den att de utländska jägarna stadigt har ökat ovanför odlingsgränsen. Jag har själv påpekat det i ett antal motioner under ett par år. Jag tyckte att länsstyrelsen i Norrbotten inte följde det svenska regelverket fullt ut. Man gjorde det sedan. Sedan har situationen uppstått.

Vi har en situation där inte bara svenska jaktguide företag utan även norska jaktguide företag på något sätt lyckas sälja jaktkort kopplat till en tjänst naturligtvis. Jaktkortet är inte dyrbart. Det är tjänsten i övrigt som man tjänar pengar på.

På det sättet har man många gånger lyckats muta in stora jaktområden, vilket har gjort det i princip omöjligt för svenskar utanför orten att få tillgång till någon jakt över huvud taget. Det upplevs naturligtvis många gånger som både stötande och absurt.

Det har gått så långt att år 2005 var 75 procent av jaktkortet i Kiruna kommun köpta av utländska jägare. Andra svenskar kommer i princip inte åt dem. Irritationen har stigit. Slitaget i naturen har ökat. Det kan man konstatera efter olika typer av inventeringar. Det hela

kulminerade vid ett tillfälle hösten 2005 när fyra norrmän togs på bar gärning av norsk polis med 269 skjutna ripor. Man hade lyckats skjuta dem på fyra dygn. Man gjorde det dessutom på ett avlyst område i Saarivuoma sameby. Det var naturligtvis ett klart missbruk och inte tillåtet.

Efter det skapade länsstyrelsen i Norrbotten en särskild reglering i enlighet med 3 § rennäringsförordningen.

Vi måste, herr minister, jobba vidare med den här frågan. Vi kan inte tillåta oss risken att hamna inför domstol, men vi kan heller inte stillatigande se att människor missbrukar det här systemet. Av den tidigare borgerliga regeringen var det menat att skapa tillgång och möjlighet för alla svenskar att jaga ovanför odlingsgränsen.

Min fundering är: Hur går vi vidare?

Anf. 35 HELÉN PETTERSSON i Umeå (s):

Herr talman! I slutet av februari ställde jag en skriftlig fråga till jordbruksministern angående fjälljakten. Jag fick till svar att det skulle gå över till Jordbruksverket för en översyn av hur man skulle tackla problemet som hade dykt upp med frågan som kom från EU. Jag fick ett svar som var ganska svävande och otydligt om hur det här skulle hanteras. Jag fick en känsla av att man inte på något sätt hade satt ned foten vid den tidpunkten. Därför blev jag, tillsammans med många andra, förvånad när beslutet kom från regeringen i torsdags att ändra i rennäringsförordningens § 3.

Min fråga är: Har det inte gått lite väl fort med hanteringen av den här frågan? Den svenska fjällvärlden är ett nationellt intresse. Den är en del av den svenska folksjälen. Det handlar inte bara om att hitta regler som tillgodoser lokalbefolkningens jaktbehov, utan även en del av den svenska faunan och en del av den svenska vildmarken som riskerar att överexploateras. Jordbruksministern säger att en översyn ska göras under tid om vilka konsekvenser jakttrycket kommer att få för bland annat rennäring och fauna.

Sådana analyser är det bra att göra innan man fattar beslut. I just den här frågan känns det som om det redan är gjort med tanke på att vi har haft den här regeln tidigare. När fjälljakten var öppen för utländska medborgare visade det sig att det inte fungerade, inte minst genom det exempel som Krister tog upp om de norska jägarna som missbrukade tillfället till ripjakt ganska allvarligt. Som kuriosa kan jag nämna att en av de fyra var polis från Norge. Det handlade alltså inte om människor som inte kände till gällande lagstiftning.

Beslutet som fattades i torsdags fattades, tycker jag, på ett sätt som gör att det inte känns helt okej. Frågan har diskuterats mycket. Hemma i mitt län, Västerbotten, har jag under de senaste veckorna haft en tydlig och stark kommunikation med jägare och boende i fjällvärlden. Ingen kände till att detta beslut skulle fattas under torsdagen eftersom det inte ens stod på den offentliga föredragningslistan.

Det hade varit på sin plats med en folklig debatt om fjällvärldens framtid innan beslut fattades. Den allmänna uppfattningen i frågan är att regeringen har valt att lägga sig platt för EU och ändra i reglerna innan kampen ens har börjat. Jag anser, tillsammans med många andra, att vi borde ha kämpat emot längre i frågan än att bara vika oss.

Det är alltid ett risktagande att behöva gå till EG-domstolen. Nu är inte det fallet. Det finns ingen anmälan på oss därifrån än. Det är klart att det kan vara ett risktagande. Men detta är politik, och i politiken måste man ibland ta risker för att få igenom sina uppfattningar.

Varför valde regeringen att inte kämpa för vår rätt att själva reglera och skydda viltet och faunan i den svenska fjällvärlden?

Anf. 36 KARIN ÅSTRÖM (s):

Herr talman! Frågan har verkligen väckt många känslor, inte minst i det län jag kommer från, Norrbotten. Ministern var på besök där i lördags, och vi kunde ta del av skrivningarna i de norrbottniska medierna. Det här är en stor fråga för norrbottningarna.

Torsdagen den 15 mars ställde jag under riksdagens frågestund en fråga till Maud Olofsson om regeringens syn på småviltsjakten i fjällen, det vill säga om den skulle ses som en tjänst eller som en naturresurs. Det var just med anledning av den oro som jag har mött i mitt hemlän för att våra fjäll ska öppnas för EU:s sju miljoner jägare. Vi vill alltså ha ordning och reda i fjällen – om jag ska uttrycka mig enkelt och kort.

Jag fick till svar att regeringen gör en konsekvensanalys och att det skulle ta tid att avgöra frågan. Så sade näringsministern. En vecka senare, förra torsdagen, kom beslutet som vi nu debatterar, det vill säga förändringar i rennäringsförordningen 3 § som möjliggör att utländska jägare får fritt fram att jaga i fjällen. Vad jag vet finns fortfarande ingen konsekvensanalys, som näringsministern informerade om. På vilket sätt har näringsministern och jordbruksministern diskuterat frågan? Ni ger olika besked.

Vad jag förstår har inga samråd skett med vare sig rennäringens eller turistnäringens representanter. Ni har varit i kontakt med några. Ortsbefolkningen och jägare i övrigt har icke deltagit i samråd i denna fråga.

Konsekvensanalyser ska göras innan beslut fattas. Det är för att få veta vad som är plus och minus i olika beslut och på vilket sätt samhällsnyttans bästa kan vägas in. Det är därför konsekvensanalyser görs.

Är det det här sättet, ministern, att jobba med frågor som regeringen menar är att göra konsekvensanalys?

Anf. 37 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Herr talman! Jag instämmer i vad samtliga talare har sagt, nämligen att det är en viktig fråga. Det är en viktig fråga för den del av landet som hyser denna möjlighet. Det är en viktig fråga för de människor som är intresserade av den typen av verksamhet, men det är också en viktig fråga för den delen av befolkningen i berörd del av landet som har näringsverksamhet som till del ägnas åt att tillgodose de människor som jagar i området med olika typer av nyttigheter. Hur kommer vi att gå vidare i frågan? Jag redovisade i mitt svar att jag har för avsikt att föreslå regeringen att Statens jordbruksverk ges i uppdrag att tillsammans med berörda myndigheter och organisationer följa vad ändringen innebär för jakttrycket och därmed risken för ökad belastning på biotoperna och viltstammarna, en ökad störning för rennäringen och inte minst förutsättningarna för den öppna fjälljakten. Det förefaller naturligt att verket även analyserar hur man inom EU-fördragets ram kan erbjuda så många svenska jägare som möjligt tillfälle till småviltsjakt i fjällen.

Därutöver kan jag meddela kammaren att jag har tagit kontakt med min norska motsvarighet för att undersöka möjligheten om vi kan undanröja en av de saker som jag tror är grunden till att vi över huvud taget har den här debatten, nämligen att ha olika starttidpunkt för jaktens utövande. Mitt förslag till kompromiss i det här sammanhanget är att vi möts på halva vägen, det vill säga att vi flyttar en vecka framåt i tiden, och att Norge gör detsamma fast åt andra hållet, det vill säga tidigarelägger sin starttidpunkt. Jag tror att vi då kommer att minimera det som många kallar för konflikter.

Varför har det gått så fort? Ibland blir man förvånad när man sysslar med politik. Endera får man frågor om varför beslut aldrig fattas, eller får man frågor om varför beslut fattas så fort.

Propäerna som vi har tagit ställning till har funnits på departementet sedan mitt tillträde, alltså i ungefär sex månader. Det är rimligt att ge människor besked inför en fix och fast starttidpunkt, som vi har i det här fallet, om vilka förhållanden som ska gälla. Vi ska ge dem som jagar, men också dem som sysslar med annan näringsverksamhet, besked om det finns någon jakt att tillhandahålla eller inte och på vilket sätt det är möjligt att tillhandahålla jakten. Jag vill nog lite försynt, men ändå, påtala att jag har utsatts för många påtryckningar om att vi nu måste lämna besked, inte minst från dem som tillhandahåller nyttigheter. Har vi då inte gjort några konsekvensanalyser? Jo, det har vi gjort. Vi har låtit många människor studera de traktat och fördrag som vi har undertecknat från svensk sida men också studerat praxis i andra delar av världen och så vidare. Vi har kommit fram till att ett grundläggande fundament i de traktat som vi har undertecknat är icke-diskrimineringsprincipen. Jag hoppas och förutsätter att hela kammaren sluter upp bakom denna grundläggande och fundamentala princip som vi nu tillämpar, och som jag hoppas att vi ska tillämpa också framöver, i den svenska riksdagen.

Anf. 38 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Herr talman! Jag tror också att det är viktigt att vi tar kontakt med våra grannländer för att försöka lösa problemet. Vi kan inte ha en situation där vi under ripinventeringen 2006 i de bästa områdena i Kiruna kunde notera en 50-procentig nedgång av ripstammen. Det är viktigt att vi tittar och jämför med andra länders jaktregleringar så att det blir på ett sätt som upplevs som rättvist.

Det finns undantag i form av den danska sjöfågeljakten där den lokala befolkningen prioriteras. Vi har inte minst ripjakten i norska Finnmarksvidda, och vi har det finska Lappland. Det är viktigt att vi får överenskommelsen.

Det är också viktigt att det när det gäller de näringsföretag som finns, och som ska finnas, föreligger ett övervakningssystem som innebär att det blir en sjyst, fri och lojal konkurrens. Vissa företag ska inte få möjlighet att skaffa sig fördelar från andra företag i samma bransch med hjälp av tillgången på jaktkort.

I grund och botten, herr talman, är det här ett klassiskt ekonomiproblem inom området naturresurser. Vi har en ändlig resurs i form av vilt, men det finns ingen klar äganderätt. Staten äger marken, men det finns ingen klart definierad äganderätt. Det är ett klassiskt naturresursproblem som brukar leda till att de ändliga resurserna tar stryk. Det är ett delikat problem, men vi måste göra vad vi kan för att lösa det också.

Jag känner mig mer lugnad i dag än tidigare. Jag vet att regeringen har goda ambitioner, vill lösa och ser problemen. Jag är övertygad om att vi kommer att lösa dem, även om det i många delar kan vara svårt.

Samtidigt tror jag att det är väldigt viktigt att vi i den här svåra frågan försöker undvika en politisk pajkastning, om man nu vill Norrbotten väl. Lite grann, måste jag säga, drar jag på läpparna åt socialdemokratiska talare. Vi har haft de här interpellationsdebatterna förut med socialdemokratiska statsråd. Inte var ni här då! Ni frågar efter konsekvensanalyser. Varför gjorde den socialdemokratiska regeringen ingen konsekvensanalys 1997, när vi var medlemmar av EU, och tittade över vad den då instiftade paragrafen, som nu har skapat problem, kunde leda till? Det är den nuvarande regeringen som får sopa upp efter den gamla regeringens tillkortakommanden.

Precis efter det att den massaker jag beskrev hade ägt rum i Norrbotten av de norska jägarna interPELLERADE jag den dåvarande jordbruksministern Ann-Christin Nykvist. Hon ansåg inte att det fanns några problem. Hennes svar till jägarna då var att det genom 1993 års

småviltsjaksreform är väl sörjt för jaktmöjligheter för dem som vill jaga på statens mark, även om alla inte alltid kan få jaga på just den tid och den plats de helst önskar.

Det var hennes svar, det var hennes besked, och det var hennes analys. Sedan hänvisade hon till Sören Ekströms utredning. Resultatet av den känner vi väl till.

Herr talman! Det är ett svårt problem. Jag vet att regeringen gör vad den kan för att lösa det. Vi bör, för det är en viktig fråga, lägga bort den politiska pajkastningen och framför allt se till att vi löser det här på ett sätt som håller lagstiftningsmässigt och gentemot den europeiska unionen och faktiskt gör att både svenska och utländska jägare kan acceptera reglerna. Till syvende och sist är det alltid ett fåtal människor som missbrukar systemet och reglerna och ser till att skapa bekymmer för dem som sköter sig.

Anf. 39 HELEN PETTERSSON i Umeå (s):

Herr talman! Mitt syfte har aldrig varit att starta en politisk pajkastning. Det känns som att det var Krister själv som valde att göra det vid sitt senaste inlägg. Jag tänker inte kommentera vad tidigare socialdemokratiska regeringar har gjort, utan jag tänker köra med det som vi står för nu helt enkelt. Det är intressant att du nämner den ekströmska utredningen. Ingen vet vad som hände med den eftersom den är under beredning vid detta tillfälle.

Det finns, som har nämnts, andra länder som har regler där boende i de länderna ställs först. Jag undrar lite hur dessa länder ställer sig till det beslut som den svenska regeringen har fattat nu. Kommer det att drabba dem i en konsekvens att detta blir ett principiellt beslut som gör att även de måste ändra sina regelverk? Vad tycker de i så fall om det? Det är också en av anledningarna till att jag fortfarande anser att det här har gått för fort. Vi har inte hunnit samla in alla uppgifter om konsekvenser på olika platser.

Jag förstår att det är en jaktstart i år, men det finns även en jaktstart under nästa år. Så man kunde ha haft lite längre tid på sig att diskutera igenom frågan inifrån och ut.

Det som oroar mig och många andra är just det faktum att dörrarna nu öppnas för utländska jägare utan svensk jägarexamen som jag vet, efter att precis ha klarat av den själv, omfattar en väldigt gedigen svensk lagstiftning som vi har på det här området. Det är väldigt mycket etik kring jakten som man får läsa in. Detta saknar de utländska jägarna, och det är ju en av anledningarna till att man velat ha en lokalförankrad guide med under själva jakten. Många med mig är väldigt oroliga över vad konsekvenserna ska bli av detta beslut.

Anf. 40 KARIN ÅSTRÖM (s):

Herr talman! Jag tycker att det är bra att ministern är kompromissvillig just när det gäller frågan om huruvida man kan skjuta på jaktstarten ytterligare en vecka. Då är vi halvvägs mot Norrbottens läns länsstyrelses beslut.

Regeringen fick ju den här frågan från EU redan före jul. Jag måste säga att jag tycker att regeringen har lagt sig helt platt i frågan när man helt har underlåtit att svara EU. Om jag förstått det rätt uttryckte ministern det i medierna så här: Man tror sig veta vad EU anser i den här frågan, och just synen på diskriminering. Så uppfattar vi det.

Norge har haft ett liknande ärende i EU. Då handlar det om regelverk, fiske i strömmande vatten i statlig ägo, som också på något sätt kunde vara diskriminerande mot utländska fiskare. Men Norge valde att gå en helt annan väg. De valde att förklara sig, hur de såg på det, och de valde också att försvara det norska regelverket kring frågan.

Den här frågan ligger fortfarande still i kommissionen. Där har man alltså inte gjort någonting för Norges del. Nu är faktiskt Norge och Finland anmälda båda två för två veckor sedan för

liknande förhållanden. Vad jag förstår kommer en granskning att även göras där framdeles. Då är min fundering: Varför hastade ni på som regering här i Sverige? Borde man egentligen inte ha avvaktat och gjort gemensam sak med Finland och Norge i den här frågan?

Regeringen har rejält skjutit från höften. Min fundering är fortfarande: Är detta regeringens sätt att bereda en så här viktig fråga?

Anf. 41 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Herr talman! I dessa inlägg kommer det upp många viktiga frågeställningar. Varför är det viktigt att ta ställning och göra det nu? Det är viktigt, som jag nämnde i mitt tidigare anförande, för att det finns jaktutövare men också yrkesutövare på området som måste ha besked om vad det är som gäller. Därtill har de aktuella bestämmelser som finns på det här området så kallad direkt effekt. Det innebär att om en enskild i domstol åberopar den rättighet han anser sig ha – det kan man alltså göra – så kan det bli så att det föreligger rätt till skadestånd för den person som har fått sin rätt kränkt.

Om vi inte ändrar rennäringsförordningen, som vi har kommit fram till står i strid med de icke-diskrimineringsprinciper som jag har talat mycket och länge om, innebär det i slutändan att vi kan dras inför domstol. Då riskerar vi inte bara att dras inför domstol och få betala skadestånd, utan vi riskerar ju också att vi inte längre själva bestämmer över den möjlighet som vi har i vårt fjällområde. Det tycker jag vore synd och tråkigt. Det skulle definitivt inte gynna vare sig jakten eller de svenska jägarna.

Därtill skulle jag vilja säga att vi bedömer att orsaksbefolkningens möjlighet att jaga småvilt är av regionalpolitiskt intresse. Vi bedömer att det finns möjligheter inom EU-fördragets ram att fortsätta med det system som har funnits sedan något år tillbaka, nämligen att tillhandahålla så kallade länskort för människor som är bosatta eller verksamma i aktuellt område så att de på så sätt kommer så att säga före och vid bättre hand än den gör som inte är bosatt eller verksam i aktuellt område.

Jag vill också påtala slutligen i det här avseendet att det beslut som vi har tagit ju inte utesluter att jordbruksverk eller berörd länsstyrelse kan finna att det finns ett behov av att människor förses med guide. Det får dock inte vara beroende av nationalitet. Den svensk som råkar vara bosatt i Köpenhamn får inte ha ett sämre utgångsläge än den dansk som råkar vara bosatt i Malmö. Hade vi inte ändrat på lagstiftningen och förordningen som gällde tidigare hade dansken som är bosatt i Malmö haft ett bättre utgångsläge än svensken som är bosatt i Köpenhamn, och så får det inte vara.

Anf. 42 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Herr talman! Jag tror att det är viktigt att säga att den svenska regeringen, den svenska riksdagen eller svenska myndigheter själva väljer när de ska dras in för EG-domstolen. Det kan vara enskilda som väcker talan, och talan kommer när den kommer. Då är vi naturligtvis fortfarande i situationen att det är ett vågspel. Oavsett hur goda argument man har och oavsett hur säker man är på att vinna finns det en risk att man förlorar. Det är viktigt att vi är korrekta och informerar människor på ett riktigt sätt.

Jag vill tacka för debatten. Jag tycker att den har varit bra, och jag tycker att det har kommit ett viktigt besked om att regeringen gör bedömningen att orsaksbefolkningens möjligheter mycket väl kan tryggas. Oavsett om det sker tekniskt via ett länskort som har sagts i dag eller på annat sätt är det ändå ett viktigt besked.

Jag är fullständigt övertygad om att vi måste lösa detta problem. Jag är lika fullständigt övertygad om att det är väldigt viktigt att vi kommunicerar med människor. Det är många som vill hjälpa till, och jag tror att vi kan dra nytta av den frustration som jag förstår att många känner, för kunskapen och uppfinningsrikedomen hos dem som är intresserade av de här frågorna är stor. Jag tror att de mycket gärna ställer sina kunskaper till regeringens förfogande, för jag vet att regeringen har samma goda intentioner som dessa människor.

Anf. 43 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Herr talman! Även jag vill tacka för en trevlig men också synnerligen viktig debatt, inte minst för dem som utövar möjligheten och nyttigheten som vi har i det berörda området.

Låt mig också i all stillsamhet konstatera att detta är en möjlighet som jag tycker att vi ska ta till vara även fortsättningsvis. Vi ska vara öppna och generösa mot människor som finns i vår omgivning. Vi ska också tillhandahålla nyttigheter och möjligheter som vi har i vårt land, likväl som vi vill tillgodogöra oss nyttigheter och möjligheter som finns i andra delar av den europeiska unionen.

Samtidigt vill jag påpeka att det i debatten har framförts att det skulle komma sju miljoner europeiska jägare till Sverige. Jag tycker att det faller på sin egen orimlighet att i en debatt använda sig av den typen av uttryck. Självklart kommer det inte att bli så. Säkert kommer även framöver ett antal vänner att komma till oss för att utnyttja den möjlighet som vi har i vårt territorium. Jag tycker att vi ska välkomna dem och se till att utveckla näringsverksamhet. Då kan vi ta till vara de pengar som de säkert är beredda att lägga på verksamheten för att de tycker att det är intressant att utnyttja det som vi kan tillhandahålla på ett bra sätt.

Överläggningen var härmed avslutad.